
RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 20.234 van 10 december 2008
in de zaak RvV XII**

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 22 september 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 14 augustus 2008 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BAEKELAND, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam in België aan op 15 februari 2007 met een visum gezinshereniging, uitgereikt op grond van artikel 10, §1, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) als echtgenote van een vreemdeling die in het bezit is van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Zij werd op 21 augustus 2007 in het bezit gesteld van een bewijs tot inschrijving in het vreemdelingenregister (B.I.V.R.), geldig tot 20 augustus 2008.

1.2. De gemachtigde van de minister trof op 14 augustus 2008 een beslissing tot weigering van

verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14 ter). Deze beslissing werd aan verzoekster betekend op 25 augustus 2008.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 11, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van de genaamde K.D., (...) toegelaten tot verblijf op basis van artikel 10 van de wet.

Reden van de beslissing: (1)

De betrokkene voldoet niet meer aan de volgende voorwaarden van artikel 10 van de wet (art. 11, § 2, eerste lid, 1° van de wet):

Volgende documenten werden niet voorgelegd: ziektekostenverzekering

Attest van voldoende huisvesting:

‘Op 09/11/2007 werd een technisch onderzoek ter plaatse uitgevoerd door een afgevaardigde van de stad Antwerpen. Uit dit onderzoek bleek dat de woning niet voldoet aan de gewestelijke normen omwille van een aantal technische gebreken. Bijgevolg kon geen attest van voldoende huisvesting afgeleverd worden.’

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet, wordt aan betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. (...)”

2.2. In een eerste middel werpt verzoekster op dat zij wel voldoet aan alle voorwaarden die gesteld zijn in artikel 10 van de Vreemdelingenwet en dat de argumenten van verweerder geenszins opgaan.

2.3. Verzoekster betoogt dat ze wel degelijk heeft aangetoond dat zowel zij als haar echtgenoot zijn aangesloten bij het ziekenfonds en verwijst hierbij naar de stukken 11 en 12 gevoegd bij haar verzoekschrift. Verzoekster verwijst naar de stukken 2, 3, 4 en 5 gevoegd bij haar verzoekschrift en stelt dat hieruit blijkt dat ze op meer dan regelmatige basis gehuisvest is. Ze verwijst naar het attest van voldoende huisvesting (stuk 5) dat zij in het verleden verkregen heeft en vraagt zich af waarom zij plotsklaps geen attest van voldoende huisvesting meer krijgt. Verzoekster vervolgt dat het duidelijk is dat mogelijke inhoudelijke problemen van het gehuurde goed niet op haar verhaald dienen te worden, doch wel op de verhuurder-eigenaar van de woning. Ze verwijst hierbij naar de wet houdende bepalingen inzake de woninghuur van 26 april 2007 ter aanvulling van de wet van 20 februari 2001 waarin volgens verzoekster opgenomen is dat de verhuurder alle maatregelen dient te nemen opdat het verhuurde goed veilig en bewoonbaar zou zijn. Verzoekster meldt nog dat ze een grondwettelijk recht heeft op behoorlijke huisvesting op grond van artikel 23, 3°, van de Grondwet. Ze besluit dat ze wel degelijk voldoet aan de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden en dat er geen reden is om haar een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

2.4. Uit de omschrijving van het eerste middel leidt de Raad af dat verzoekster in wezen de schending opwerpt van de materiële motiveringsplicht aangezien haar betoog neerkomt op de stelling dat er sprake is van een onjuiste motivering van de bestreden beslissing.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van

de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. Artikel 10, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over voldoende huisvesting beschikt om het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt de gevallen waarbij de vreemdeling geacht wordt over voldoende huisvesting te beschikken.”*

Artikel 11, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:*

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10;

(...)

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de periode waarin de vreemdeling toegelaten is tot een verblijf voor beperkte duur. In dit verband vormen de redenen vermeld in het punt 1°, 2° of 3° een voldoende motivering gedurende de eerste twee jaren na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. In de loop van het derde jaar na de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend, volstaat deze motivering enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval van gegronde vermoedens van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te bekomen. (...)

Artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) bepaalt het volgende: *“De vreemdeling wordt geacht over voldoende huisvesting te beschikken in de zin van artikelen 10 en 10bis van de wet, indien hij een door de gemeentelijke autoriteiten afgeleverd attest kan voorleggen waaruit blijkt dat de woning waarin hij verblijft, voor hem en zijn gezinsleden voldoet aan de elementaire veiligheids-, gezondheids- en woonkwaliteitsvereisten die in het betrokken gewest gelden. De burgemeester of zijn gemachtigde verstrekt een ontvangstbewijs aan de vreemdeling die om een dergelijk attest verzoekt en maakt hiervan een afschrift over aan de minister of zijn gemachtigde. Binnen een termijn van 6 maanden, te rekenen vanaf de afgifte van het ontvangstbewijs, deelt de Burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling mee of het attest al dan niet kan afgeleverd worden. Een afschrift van de beslissing wordt overgemaakt aan de minister of zijn gemachtigde. Indien 6 maanden na de datum van het ontvangstbewijs geen beslissing werd genomen door de Burgemeester of zijn gemachtigde inzake de al dan niet toekenning van het attest wordt de vreemdeling geacht in de betrokken gemeente te voldoen aan de in het eerste lid bepaalde vereisten.”*

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de Minister op 7 augustus 2007 in een brief gericht aan *“Mijnheer de burgemeester van 2600 Berchem”* bevestigde dat verzoekster in het bezit mocht gesteld worden van een B.I.V.R. Tevens wordt hierin het volgende meegedeeld: *“Voor een eventuele verlenging dienen volgende documenten overgemaakt te worden: Medisch getuigschrift; bewijs aansluiting ziekteverzekering; gemeentelijk bewijs van voldoende huisvesting; samenwoningverslag”*. Deze brief werd aan verzoekster betekend eind augustus 2007.

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat het betrokken gemeentebestuur op 9 januari 2008 een medisch getuigschrift overmaakte alsook een aanvraag voor een bewijs voldoende huisvesting. Op 1 februari 2008 maakt het gemeentebestuur een attest van voldoende huisvesting over, ondertekend door M. Knockaert van het gemeentebestuur Antwerpen, voor het adres Turnhoutsebaan 16, 1^e verdieping, 2140 Borgerhout. Op 27 mei 2008 wordt een brief naar de

echtgenoot van verzoekster verstuurd betreffende “Attest voldoende huisvesting-weigering”. Hierin wordt het volgende gesteld:

“Op 9 januari 2008 heeft u een aanvraag gedaan voor een attest van voldoende huisvesting in overeenstemming met de bepalingen van artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, voorde woning gelegen Turnhoutsebaan 16 (1ste verdieping achter) te 2140 Borgerhout.

Voor de aflevering van dit attest wordt nagegaan of de betrokken woning beantwoordt aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en woonkwaliteit volgens artikel 5 van het decreet houdende de Vlaamse Wooncode. Op 9 november 2007 werd een technisch onderzoek ter plaatse uitgevoerd door een afgevaardigde van de stad Antwerpen. Uit dit onderzoek bleek dat de woning niet voldoet aan de gewestelijke normen omwille van een aantal technische gebreken.

Wij kunnen voor deze woning dan ook geen attest voldoende huisvesting afleveren. Bijkomend zal de eigenaar van uw woning door een procedure tot ongeschikt- en/of onbewoonbaar-verklaring worden aangemaand om de vastgestelde gebreken te herstellen. U wordt op de hoogte gehouden over het verloop van deze procedure.

Op het einde van deze procedure ontvangt u per aangetekend schrijven het besluit van de burgemeester. Belangrijk: u kan pas een nieuwe aanvraag doen zodra in dit besluit wordt bevestigd dat uw woning niet ongeschikt en niet onbewoonbaar is.

Deze weigering werd reeds bezorgd aan DVZ-Brussel en het districtshuis waar u uw aanvraag heeft gedaan. U hoeft dus niet meer met dit attest naar het districtshuis te gaan.”

Deze brief is eveneens ondertekend door M. Knockaert van het gemeentebestuur van Antwerpen.

2.9. De stukken 11 en 12 waarnaar verzoekster verwijst in haar verzoekschrift betreffen attesten van aansluiting bij een ziekenfonds die opgesteld werden op 3 september 2008. De bestreden beslissing dateert van 14 augustus 2008. De gemachtigde van de minister kan bezwaarlijk verweten worden geen rekening gehouden te hebben met stukken waarover hij niet beschikte op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing.

2.10. De Raad stelt vast dat het in punt 2.8. bedoelde attest van voldoende huisvesting van 1 februari 2008 een attest is dat voldoet aan het gestelde in artikel 26/3 van het Vreemdelingenbesluit en dat de in punt 2.8. vermelde brief van het gemeentebestuur van Antwerpen een schrijven is dat eveneens voldoet aan de in artikel 26 van het Vreemdelingenbesluit gestelde voorwaarden. Gelet op het recentere karakter van het schrijven van 27 mei 2008 mocht de gemachtigde van de minister er redelijkerwijs van uitgaan dat de voorwaarde inzake voldoende huisvesting niet vervuld werd door verzoekster en haar echtgenoot.

2.11. De voorwaarden inzake voldoende huisvesting zijn opgenomen in artikel 10, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De memorie van toelichting bij artikel 6 van het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet waarbij wijzigingen aangebracht worden aan artikel 10 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “(...) De voorwaarde met betrekking tot de voldoende huisvesting heeft tot doel te verzekeren dat de fundamentele normen inzake hygiëne en veiligheid worden gerespecteerd. Deze begrippen zijn reeds bekend in de Belgische praktijk omdat de voorwaarde met betrekking tot de voldoende huisvesting wordt vereist in het kader van de machtiging tot verblijf voor de gezinsleden van studenten. Het gaat er niet om dat men van vreemdelingen eist dat ze normen respecteren die in de praktijk niet aan de Belgische bevolking worden opgelegd. Men moet zich er echter wel van verzekeren dat de vreemdeling bij wie men zich komt voegen zijn familie niet opvangt in een woning die duidelijk ongeschikt is om te worden bewoond en gevaarlijk is voor de personen die erin wonen. Indien deze voorwaarde op een redelijke manier wordt toegepast, wordt vermeden dat de betrokken families tot armoede vervallen en kunnen de praktijken van «huisjesmelkers» worden bestreden. Een en ander zal nader bepaald worden bij koninklijk besluit. (...)” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 46-47).

2.12. Van de vreemdeling wordt niet vereist dat hij er zelf voor zorgt dat zijn huisvesting voldoet aan de gestelde normen, wel wordt vereist dat hij een pand huurt dat voldoet aan de normen zodat ondermeer verhinderd wordt dat huisjesmelkers die tegen woekerprijzen huisvesting in lamentabele toestand aanbieden, van de vreemdeling en zijn gezin profiteren. Het komt de Raad niet toe om aan grondwetstoetsing te doen, maar alleszins kan de betrachting van de wetgever moeilijk geacht worden in strijd te zijn met verzoeksters grondwettelijk recht op behoorlijke huisvesting.

2.13. De Raad stelt aan de hand van het administratief dossier en de stukken gevoegd bij het verzoekschrift vast dat verzoekster en haar echtgenoot ondertussen verhuisd zijn naar een ander adres in Borgerhout en dat een nieuw attest van voldoende huisvesting werd aangevraagd. De Raad wenst te benadrukken dat het exclusief aan verweerder toekomt om deze elementen die hem blijkens het administratief dossier door het gemeentebestuur van Antwerpen op 10 september 2008 werden ter kennis gebracht met het oog op het herroepen van de bestreden beslissing, te beoordelen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.14. In een derde middel werpt verzoekster het recht om te huwen op vervat in artikel 12 van het EVRM. Verzoekster betoogt in essentie dat door de bestreden beslissing haar recht om te huwen, vervat in artikel 12 EVRM en het ermee gepaarde gezinsleven vervat in artikel 8 EVRM en artikel 22 van de Grondwet onmogelijk gemaakt wordt. Ze betoogt dat ze op onheuse wijze gescheiden wordt van haar echtgenoot die in België mag verblijven met een identiteitskaart voor vreemdelingen, waardoor haar recht om te huwen vervat in artikel 12 van het EVRM, wat onlosmakelijk verbonden is met de andere Europese en Grondwettelijke rechten dienaangaande, zijnde die op een gezinsleven, vervat in de artikelen 8 EVRM en 22 van de Grondwet, manifest geschonden wordt.

2.15. De bestreden beslissing strekt er niet toe verzoeksters recht op huwelijk te beknotten. Verzoekster is, zoals zijzelf aangeeft in haar verzoekschrift, getrouwd in Ghana op 21 april 2005. Het komt de Raad niet toe aan grondwetstoetsing te doen. Het derde middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond voor zover het verwijst naar de schending van artikel 22 van de Grondwet en artikel 12 van het EVRM. Voor wat betreft de aangehaalde schending van artikel 8 EVRM wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

2.16. In een vierde middel werpt verzoekster een recht op menswaardig leven op en verwijst ze hiervoor naar artikel 23 van de Grondwet. Verzoekster werpt op dat verwerende partij haar arbeidskaart C negeert alsook haar huwelijkse toestand en haar gezinsleven en hier-door haar recht op menswaardig leven volkomen uitholt en klaarblijkelijk schendt.

2.17. Het komt de Raad niet toe aan grondwetstoetsing te doen. Het vierde middel is onontvankelijk. Ten overvloede verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste, tweede, en zesde middel.

2.18. In een vijfde middel werpt verzoekster de schending op van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing een kennelijk onredelijke beslissing is. Zij stelt dat de bestreden beslissing onverwacht is en gestoeld is op onjuiste motieven waarvoor ze verwijst naar de uiteenzetting van de overige opgeworpen middelen. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing disproportioneel van aard is omdat zij haar in België opgebouwde leven niet meer kan voortzetten, zij in de onmogelijkheid geplaatst wordt haar recht op gezin uit te oefenen en haar recht om te huwen volkomen te realiseren.

2.19. De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste en zesde middel. Het vijfde middel is ongegrond voor zover het de weigering van verblijf viseert. Voor zover het middel het bevel om het grondgebied te verlaten viseert, wijst de Raad erop dat de bespreking van het tweede middel reeds tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten leidt zodat het vijfde middel op

dit vlak niet besproken wordt, minstens is de kritiek aan bod gekomen bij de bespreking van het tweede middel.

2.20. In een zesde middel werpt verzoekster de schending op van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel. Verzoekster betoogt dat zij erop mocht vertrouwen dat, nadat zij werd aanvaard conform artikel 10 van de Vreemdelingenwet, zij in België een leven zou kunnen en mogen uitbouwen zonder enige verdere belemmering. Volgens verzoekster is het duidelijk dat verwerende partij zich beroept op drogredenen om haar terug te sturen naar haar land van herkomst wetende en erkennende dat zij daar gevaar zou lopen. Verzoekster verwijst naar haar arbeidskaart C die geldig is tot augustus 2009. Verzoekster stelt dat het duidelijk is dat ze werkelijk aan alle voorwaarden voldoet om in België te mogen verblijven en te werken.

2.21. De Raad verwijst naar artikel 11, § 2, van de Vreemdelingenwet geciteerd in punt 2.6. waaruit blijkt dat de gemachtigde van de minister een einde kan stellen aan het verblijf van een vreemdeling die een voorlopige verblijfsvergunning ontvangen heeft op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet indien de aan het verblijf gestelde voorwaarden niet meer vervuld worden. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 2.7. waaruit blijkt dat verzoekster op de hoogte was van het feit dat er voorwaarden verbonden zijn aan de verlenging van haar verblijf op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Uit het gestelde in de punten 2.9. tot en met 2.12 blijkt dat verzoekster niet voldoet aan de gestelde voorwaarden voor verlenging van haar verblijf. De Raad stelt verder vast dat op de arbeidskaart C van verzoekster (stuk 14 bij het verzoekschrift) uitdrukkelijk gesteld wordt dat de arbeidskaart onmiddellijk alle geldigheid verliest indien de houder ervan zijn recht op of machtiging tot verblijf verliest. Verzoekster kan dan ook niet dienstig stellen dat het duidelijk is dat ze werkelijk aan alle voorwaarden voldoet om in België te mogen verblijven en te werken. Verzoekster toont niet aan waarom zij in het land van herkomst gevaar zou lopen.

Het zesde middel is ongegrond.

2.22. In een zevende middel werpt verzoekster de schending op van het motiverings-beginsel. Verzoekster betoogt dat de verwerende partij niet afdoende motiveert waarom aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt. Verzoekster betwist de motivering in de bestreden beslissing die stelt dat ze noch een ziektekostenverzekering heeft overgemaakt noch een attest van voldoende huisvesting. Voor het overige herhaalt verzoekster haar betoog ter ondersteuning van het eerste middel.

2.23. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel een weigering van verblijf omvat als een bevel om het grondgebied te verlaten. Daar waar verzoekster kritiek uit op de motivering inzake de weigering van verblijf verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste en zesde middel. Voor zover het middel het bevel om het grondgebied te verlaten viseert, wijst de Raad erop dat de bespreking van het tweede middel reeds tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten leidt zodat het zevende middel op dit vlak niet besproken wordt, minstens is de kritiek aan bod gekomen bij de bespreking van het tweede middel.

2.24. In een achtste middel werpt verzoekster de schending op van het zorgvuldigheids-beginsel. Verzoekster herhaalt haar betoog dat de verwerende partij een fout heeft begaan of op zijn minst nalatig is geweest door een bevel om het grondgebied te verlaten te verstrekken zonder enige zinvolle en sluitende motivering. Verzoekster past het foutbegrip begrepen in de zin van de artikelen 1382 en 1383 van het Burgerlijk Wetboek toe. Zij stelt dat zij door de fout van verwerende partij aanzienlijke schade lijdt, daar zij beperkt wordt in haar recht om te huwen en in haar recht op een gezin.

2.25. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste en zesde middel. Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf getroffen heeft zonder te beschikken

over alle relevante gegevens of zonder met deze gegevens rekening te houden. Verzoeksters opwerping aangaande de schending van de artikelen 1382 en 1383 van het Burgerlijk Wetboek is niet dienstig aangezien het de Raad als administratieve rechtbank niet toekomt zich uit te spreken over de aequiliaanse aansprakelijkheid van verwerende partij.

2.26. Het achtste middel is ongegrond voor zover het de weigering van verblijf viseert. Voor zover het middel het bevel om het grondgebied te verlaten viseert, wijst de Raad erop dat de bespreking van het tweede middel reeds tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten leidt zodat het achtste middel op dit vlak niet besproken wordt, minstens is de kritiek aan bod gekomen bij de bespreking van het tweede middel.

2.27. In een negende middel werpt verzoekster op dat de verwerende partij zich schuldig maakt aan rechtsmisbruik. Verzoekster herhaalt haar betoog geuit ter ondersteuning van de overige middelen en benadrukt dat zij geïntegreerd is in de Belgische samenleving en hier haar leven aan het uitbouwen is. Zij stelt dat niet alleen zij maar ook haar echtgenoot, haar gezin, haar werkgevers *“en dergelijke meer”* door het onheuse optreden van de gemachtigde van de minister geraakt zijn.

2.28. De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste en zesde middel. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing getuigt van een correcte toepassing van artikel 11 van de Vreemdelingenwet voor zover het de weigering van verblijf betreft. Verzoekster toont op dit vlak dan ook geen rechtsmisbruik aan. Het negende middel is ongegrond voor zover het de weigering van verblijf viseert. Voor zover het middel het bevel om het grondgebied te verlaten viseert, wijst de Raad erop dat de bespreking van het tweede middel reeds tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten leidt zodat het negende middel op dit vlak niet besproken wordt, minstens is de kritiek aan bod gekomen bij de bespreking van het tweede middel.

2.29. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 22 van de Grondwet.

2.30. Verzoekster betoogt dat het haar toegestaan werd om op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet een leven uit te bouwen in België en dat haar eveneens een recht werd gegeven een beroep uit te oefenen vermits haar een arbeidskaart C werd toegekend. Zij betoogt dat door de beslissing van de gemachtigde van de minister haar rechten onmogelijk gemaakt worden en dat ze op onheuse wijze gescheiden wordt van haar echtgenoot die in België mag verblijven met een identiteitskaart voor vreemdelingen, waardoor haar Europese en Grondwettelijke rechten dienaangaande, zijnde die op een gezinsleven vervat in de artikelen 8 EVRM en 22 van de Grondwet manifest geschonden worden.

2.31. De Raad is niet bevoegd om aan grondwetstoetsing te doen. In de mate dat het middel de schending opwerpt van artikel 22 van de Grondwet is het middel onontvankelijk.

2.32. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.33. Het begrip “gezinsleven” in artikel 8, lid 1, van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit het feit dat verzoekster

gehuwd is en blijkens een positief samenwoningverslag, opgenomen in het administratief dossier, ook op hetzelfde adres samenwoont met haar echtgenoot, kan redelijkerwijze afgeleid dat verzoeksters gezinsleven onder het toepassings-gebied van het in artikel 8, eerste lid, EVRM beschermde recht op gezinsleven valt. Bijgevolg dient artikel 8, tweede lid, van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Vooreerst kan niet betwist worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat getroffen wordt ten aanzien van verzoekster, een inmenging vormt met betrekking tot de uitoefening van het recht op gezinsleven. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 11 van de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimitetstoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds (RvS 15 februari 2007, nr. 167.847).

2.34. De Raad acht het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten een disproportionele inbreuk op verzoeksters gezinsleven die niet getuigt van een juist evenwicht tussen verzoeksters belang, namelijk de erkenning van haar recht op een gezinsleven en het belang van de Belgisch staat, dat in het specifieke geval kan omschreven worden als het belang dat vreemdelingen verzekerd zijn tegen ziektes en dat vreemdelingen in behoorlijke omstandigheden gehuisvest zijn. Het belang (voordeel) van de Belgische staat bij de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten is miniem in vergelijking met de schade (nadeel) die aan de verzoekende partij en haar echtgenoot wordt berokkend. De Raad merkt op dat de tweede bestreden beslissing zelfs geen gewag maakt van verzoeksters feitelijke situatie, die gekenmerkt wordt door de toekenning van een B.I.V.R. van een jaar op grond van gezinsherenigingen evenmin nagaat of de inbreuk op verzoeksters gezinsleven in verhouding staat tot het nagestreefde doel. De Raad stelt vast dat verweerder hieromtrent ook niets in zijn nota met opmerkingen stelt.

2.35. Dat er te dezen omzichtig tewerk moet gegaan worden in het licht van artikel 8 EVRM en dat dit een afweging van belangen omvat die in de bestreden beslissing tot uiting moeten komen, blijkt uit de memorie van toelichting bij artikel 9 van het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet waarbij een nieuw artikel 11 wordt ingevoegd in de Vreemdelingenwet, waarin het volgende gesteld wordt (eigen onderlijning): "*Artikel 11, § 2, nieuw, voorziet, overeenkomstig artikel 16 van de richtlijn, de mogelijkheid om een einde te maken aan het verblijf van een vreemdeling die een BIVR heeft ontvangen voor een bepaalde duur op basis van artikel 10, § 1 en 13, § 1, tweede lid, omwille van de opgesomde motieven. Het gaat om een algemene mogelijkheid die geval per geval moet worden onderzocht. a) De motieven Het motief volgens hetwelk de voorwaarden in artikel 10 niet meer worden vervuld, zal op een redelijke manier moeten worden gebruikt, met name met het oog op de aard en de hechtheid van de familiale banden van de persoon (cf. artikel 17 van de richtlijn). (...) Artikel 11, § 2, voorziet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn, dat elke op basis van dit artikel genomen beslissing die een einde stelt aan het verblijf, rekening moet houden met de aard en de hechtheid van de familiebanden van de persoon, de duur van zijn verblijf in België en het bestaan van familiebanden, culturele banden of sociale banden met het land van herkomst. De afweging van de belangen met betrekking tot dit onderwerp moet in de eventuele uiteindelijke beslissing worden vermeld. De opmerking van de Raad van State over het ontbreken van omzetting van artikel 17 van de richtlijn, werd niet gevolgd in de mate dat deze bepaling slechts een toepassing is van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Omdat het internationaal recht voorrang heeft op het intern Belgisch recht moet deze bepaling worden toegepast op de reglementering inzake het verblijf van vreemdelingen in zijn geheel, en niet enkel in het kader van het onderzoek van een beslissing die een einde stelt aan het verblijf van een begunstigde van het recht op gezinshereniging.*"

2.36. Het tweede middel is gegrond voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Voor zover het middel gericht is tegen de weigering van verblijf verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste en zesde middel en acht de Raad het middel op dit vlak ongegrond.

2.37. De verzoekende partij heeft een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd tegen de bestreden beslissing voor zover zij het bevel om het grondgebied te verlaten omvat. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, wordt zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 14 augustus 2008 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd voor zover zij een bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is in de mate dat zij gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten zonder voorwerp.

Artikel 3

Voor het overige wordt het beroep verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en acht

door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.